

ಅಮಟೆ... ಎಸ್!

ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೈ ಮನಸ್ಸನ್ನು
ಅರಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆಟಗಳ
ಗಮ್ಮತ್ತೇ ಬೇರೆ. ಬದುಕಿನ
ಲೆಕ್ಕಾಚಾರದಂತೆಯೇ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದ
ಕುಂಟೋಬಿಲ್ಲೆ, ಅಮಟೆಯ
ನೆನಪು ಮರೆಯಲಾದೀತೆ?

■ ಸುಮಾ ರಮೇಶ್

ಅಂದು ಸೂಪರ್ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿನ
ಕಪಾಟುಗಳಲ್ಲಿ ಉಪ್ಪಿನಕಾಯಿಗಾಗಿ
ತಡಕುತ್ತಿದ್ದಾಗ 'ಹಾಗ್ ಫ್ಲಮ್ ಪಿಕಲ್' ಎಂಬ
ಹಣೆಪಟ್ಟಿ ಇದ್ದ ಬಾಟಲೊಂದು ಆಕರ್ಷಿಸಿತು.
ಪಾರದರ್ಶಕ ಮೇಲ್ಮೈಯಿಂದ ನನ್ನ ಮಂದದೃಷ್ಟಿಗೆ
ಅದು ಅಮಟಿಕಾಯಿಯಂತೆ ಗೋಚರಿಸಿತು. ಇರಲಿ
ನೋಡೋಣ ಎಂದು ಶಾಪಿಂಗ್ ಟ್ರಾಲಿಯಲ್ಲಿ
ಇರಿಸಿಕೊಂಡೆ.

ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಮುಚ್ಚಳ ತೆಗೆದು
ಕದಕಿದಾಗ ಎಸ್... ಅದು ಅಮಟಿಕಾಯಿ
ಎಂದು ಖಚಿತವಾಯ್ತು. ಹಿಂದೆಯೇ ಬಾಲ್ಯದ
ನೆನಪುಗಳ ದಿಬ್ಬಣ. ಉಪ್ಪಿನಕಾಯಿಯ
ಚಪ್ಪರಿಸುವಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಅಮಟೆ... ಎಸ್...!
ಅಮಟೆ ...ನೋ...! ಎಂಬ ಕುಂಟೋಬಿಲ್ಲೆಯ
ಕೂಗು ಅನುರಣಿಸತೊಡಗಿತು.

ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲಾ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಜೆ ಸಮಯ
ಶಾಲೆ ಮುಗಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ
ಬ್ಯಾಗನ್ನು ಒಂದೆಡೆ ಎಸೆದು ಕೈಕಾಲಿಗೆ ನೀರು
ಸೋಕಿಸಿದ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮಾಡಿ ಅದೇ ಒದ್ದೆ ಕೈಯಿಂದ
ಮುಖವನ್ನು ಸಾಧುವಾದಷ್ಟು ಸವರಿಕೊಂಡು
ತರಾತುರಿಯಿಂದ ಒಳಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ
ಲಂಚ್ ಅವರ್‌ಗೆಂದು ಕೊಂಡೊಯ್ದಿರುತ್ತಿದ್ದ
ಬುತ್ತಿ ಯಾವಾಗಲೋ ಕರಗಿ ಹೊಟ್ಟೆ
ಚುರುಗುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಮೀರಿದ ನಮ್ಮ
ಕ್ರೀಡೋತ್ಸಾಹ ತೆರೆದ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಹಾದು
ಬಯಲಿನೆಡೆಗೆ ಇಣುಕುತ್ತಿತ್ತು.

ತಿಂಡಿಯ ಪೇಟನ್ನು ಕೈಲಿಡಿದು ಬರುತ್ತಿದ್ದ
ಅಮ್ಮ ದೂಳಿನ ನಡುವೆ ತೇಪೆ ಹಾಕಿದಂತೆ
ಒದ್ದೆಯಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದ ನಮ್ಮ ಕೈಕಾಲು-ಮಾರಿಯನ್ನು
ಕಂಡು ಪೇಟನ್ನು ಕೆಳಗಿರಿಸಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಬಚ್ಚಲಿಗೆ
ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು. ದೇಹಕ್ಕಂಟಿದ ದೂಳನ್ನು
ಉಜ್ಜಿ ಉಜ್ಜಿ ತೊಳೆಯುವಾಗ ಬೆರಳುಗಳ
ತುದಿಯಿಂದ ಇಳಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಂಬಣ್ಣದ ನೀರು

ನಮ್ಮ ಬಣ್ಣವನ್ನು ಬಯಲು ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ನಂತರ
ಅಮ್ಮ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವಲಕ್ಕಿ ಒಗ್ಗರಣೆಯಾಗಲೀ,
ಉಪ್ಪಿಟ್ಟಾಗಲೀ, ಅದರೊಂದಿಗಿರುತ್ತಿದ್ದ
ಒಂದಿಷ್ಟು ಕುರುಕಲು ತಿಂಡಿಯಾಗಲೀ ನಮ್ಮನ್ನು
ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತಿನ್ನುವ ಮಜಕ್ಕಿಂತ ಆಡುವ
ಆತುರವೇ ಹೆಚ್ಚಿರುತ್ತಿತ್ತು. 'ನಿಧಾನವಾಗಿ ತಿನ್ನಿ, ನೆತ್ತಿ
ಹತ್ತುತ್ತೆ' ಎನ್ನುವ ಅಮ್ಮನ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಮಾತುಗಳು
ನಮ್ಮ ಕಿವಿ ತಲುಪುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಮನೆಯ
ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳಾಗಲೇ ಬ್ಯಾಗನ್ನು ಒಳಗೆಸೆದು
ತೊಳೆಯುವ, ತಿನ್ನುವ ಯಾವ ರಗಳೆಯೂ
ಇಲ್ಲದೆ ಸೀದಾ ಫಿಲ್ಟರಿಗಿದ್ದು ಒಂದು ಉದ್ದನೆಯ
ಕಡ್ಡಿ ಇಲ್ಲವೇ ಬಚ್ಚೆಯಿಂದ ಕುಂಟೋಬಿಲ್ಲೆ ಅಂಕಣ
ಬರೆದು ಆಟದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ತಯಾರಿ ಮುಗಿಸಿ
ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಲಘು
ಉಪಾಹಾರದ ಸಮಾರೋಪದಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದ ನಾವು
ಬಿಸಿ ಕಾಫಿಯನ್ನು ಗಂಟಲಿಗೆ ಸುರಿದುಕೊಳ್ಳುವ
ಭರದಲ್ಲಿ ತುಟಿ-ನಾಲಗೆ ಸುಟ್ಟುಕೊಂಡು
ಬಾಯಂಚನ್ನು ಅಂಗೈಲಿ ಒರೆಸಿಕೊಂಡು ಒಂದೇ
ನೆಗೆತಕ್ಕೆ ಬಯಲಿಗೆ ಹಾರುತ್ತಿದ್ದೆವು.

ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು ಕ್ರಿಕೆಟ್, ಲಗೋರಿ, ಬುಗುರಿ,
ಗೋಲಿ, ಚನ್ನಿದಾಂಡು ಎಂದು ಹೊರಟರೆ
ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲಾ ಕುಂಟೋಬಿಲ್ಲೆ ಆಡಲು
ರೆಡಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಅದಕ್ಕೇಂದು ಉತ್ತಮ
ಗುಣಮಟ್ಟದ ಬಚ್ಚೆಯನ್ನು ಬಿಡುವಿನ ಸಮಯದಲ್ಲಿ
ಬಯಲನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸರ್ವೆ ಮಾಡಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿರುತ್ತಿದ್ದೆವು.
ಬಚ್ಚೆ ಎಂಬ ಕಲ್ಲಿನ ತೆಳು ಬಿಲ್ಲೆಯ ಆಯ್ಕೆ
ಸರಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಆಟ ಗೆಲ್ಲುವುದು ಸಲಿಸು ಎಂಬ

ನಂಬಿಕೆ ನಮಗಿತ್ತು. ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಆಟಗಾರರಿಗೆ ಅವರ
ಬ್ಯಾಟಿನ ಮೇಲಿರುವಂತಹ ಸೆಂಟಿಮೆಂಟ್ ನಮಗೆ
ಬಚ್ಚೆಯ ಮೇಲಿರುತ್ತಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಸಮಕಾಲೀನ
ಬುದ್ಧಿಜೀವಿ ಬಚ್ಚಾಗಳು ಅಂಚೆಚೀಟಿ, ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು
ಸಂಗ್ರಹಿಸುವ ಹವ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದರೆ ನಾವೆಲ್ಲಾ
ಬಚ್ಚೆ, ನವಿಲುಗರಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸುವ ಹುಕಿಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದೆವು.
ಬಳಪದ ಕಲ್ಲಿನ ಬಚ್ಚೆ, ನೈಸ್ ಬಚ್ಚೆ, ತರಿ ಬಚ್ಚೆ,
ಬಣ್ಣದ ಬಚ್ಚೆ ಹೀಗೆ ಹಲವು ವರ್ಧೆ ಬಚ್ಚೆಗಳು
ನಮ್ಮ ಸಂಗ್ರಹದಲ್ಲಿವೆ. ಆಟ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ
ಮೊದಲು ಬಚ್ಚೆಗೆ ಮುತ್ತಿಟ್ಟು ನಿಗದಿತ ಚೌಕಕ್ಕೆ
ಅದನ್ನು ತೂರುತ್ತಿದ್ದೆವು.

ಕುಂಟೋಬಿಲ್ಲೆಯ ಅಂಕಣದಲ್ಲೂ ಹಲವು
ಬಗೆಗಳಿದ್ದವು. ಎರಡು ಸಾಲಿನ ಎಂಟು ಚೌಕಗಳ
ಅಂಕಣ ಒಂದು ಬಗೆಯದು. ಅದರಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯ
ಎರಡು ಚೌಕಗಳಿಗೆ ಗುಣಿಸು ಚಿಹ್ನೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದೆವು.
ಇದನ್ನು 'ಘಟ್ಟ' ಎಂದೂ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದೆವು.
ಇದು ಆಟಗಾರರ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ತಂಗುದಾಣ.
ಮೊದಲು ಬಲಭಾಗದ ಮನೆಗೆ ಬಚ್ಚೆ ಹಾಕಿ
ಎಡದಿಂದ ಒಂಟಿ ಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಂಟುತ್ತಾ ಸಾಗಿದರೆ
ಕೊನೆಯ ಎರಡು ಘಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲೂರಿ ರಿಲ್ಯಾಕ್ಸ್
ಮಾಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಇದು ವಾರದ ಒಟ್ಟಕ್ಕೆ ದೊರೆತ
ವಿಶ್ ಎಂಡ್ ವಿರಾಮದಂತೆ. ಕೊಂಚ ವಿರಮಿಸಿ
ಪುನಃ ಕುಂಟುತ್ತಾ ಬಂದು ಬಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಕಾಲಿನಿಂದ
ಹೊರಗೆ ತಳ್ಳಿ ಹೊರಬಿದ್ದ ಬಿಲ್ಲೆಯ ಮೇಲೆ
ನೆಗೆದು ಕಾಲೂರಬೇಕು. ತಳ್ಳಿದ ರಭಸಕ್ಕೆ ಬಿಲ್ಲೆ
ದೂರ ಹಾರಿ ಕಾಲೂರಲಾಗದಿದ್ದರೆ ಔಟ್! ಹೀಗೆ
ಮುತ್ತಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡು ಕೆಳಬಿದ್ದ ಬಿಲ್ಲೆ ತಳ್ಳಿಸಿಕೊಂಡು,